

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 497/2014
26.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца С.М. из В., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из Ш., против туженог V. Z.-m.đ. ДОО Ш., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1601/12 од 13.02.2014. године, у седници већа одржаној 26.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца С.М. из В., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1601/12 од 13.02.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 229/2011 од 11.01.2012. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење генералног директора туженог број 806 од 17.03.2011. године којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број 37 од 17.02.2010. године и Анекси уговора о раду од 31.05.2010. године и од 28.07.2010. године због престанка потребе за његовим радом, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, је утврђено да је повучена тужба у погледу захтева за исплату увећане зараде за рад ноћу и рад у сменама за тражени период и захтев за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, а ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 33.750,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 1601/12 од 13.02.2014. године преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битне повреде из тачке 12. истог члана на коју се у ревизији указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности и у складу су са изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у привредном друштву З.–м.ђ.. Агенција за приватизацију и V.G., АД Н.С. су 04.08.2009. године закључили уговор о купопродаји дела непокретне и покретне имовине акционарског друштва за производњу минералних ђубрива З.–м.ђ. АД у реструктурирању. Купац се обавезао да оснује ново привредно друштво са 100 % власништва купца, да обезбеди да ново друштво прими у радни однос на неодређено време запослене код продавца на дан потписивања уговора, према списку који је саставни део прилога уговора, те да им не може раскинути радни однос у периоду од годину дана од дана испуњења, због престанка потребе за њиховим радом услед технолошких, економских и организационих промена. Тужени је основан као ново друштво у складу са уговором од 25.08.2009. године, након чега су парничне странке закључиле уговор о раду број 37 од 17.02.2010. године којим је тужилац засновао радни однос на неодређено време за обављање послова електричара. Дана 31.05.2010. године закључен је Анекс број 1 Уговора о раду између парничних странака којим је уговорено да ће тужилац почев од 01.06.2010. године обављати послове портира, а Анексом број 2. Уговора о раду од 28.07.2010. године су извршене измене члана 3. Уговора о раду и додате су нове тачке у погледу описа послова радног места портира. Наведене анексе уговора о раду тужилац није оспоравао. Генерални директор туженог је 03.02.2011. године донео Одлуку о покретању поступка утврђивања вишка запослених због организационих промена, односно укидања радних места: главни технолог и портир. Предлог програма решавања вишка запослених је донет 09.02.2011. године, а 02.03.2011. године је донет Програм решавања вишка запослених који је достављен Националној служби за запошљавање и синдикату туженог. У програму је наведено да је до организационих промена дошло само због укидања радних места, да нема отварања нових радних места, да не постоји могућност за запошљавање на другим одговарајућим пословима код туженог нити код другог послодавца, а нема потребе за преквалификацијом, односно

доквалификацијом запослених, нити могућности да се било ко од запослених упусти са непуним радним временом, због чега је једини начин решавања вишка запослених и исплата отпремнине. Тужени је 18.03.2010. године закључио Уговор о пружању услуга физичко-техничког обезбеђења са I.-i. ДОО Б., као даваоцем услуга, којим је уговорено да се давалац услуга обавезује да ће кориснику услуга пружати услуге чувања и заштите његове имовине, на и у објектима корисника услуга са пет радника физичко-техничке и противпожарне заштите 24 часа дневно, сваки радни дан, викендом и празницима, са једним координатором на објекту само радним данима, након чега је по истеку рока 31.05.2010. године тужени закључио идентичан уговор са другим даваоцем услуга С.с.к. ДОО Б. - С.в.с.. Оспореним решењем број 806 од 17.03.2011. године тужени је тужиоцу отказао уговор о раду због престанка потребе за његовим радом уз исплату утврђене отпремнине.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев, због постојања оправданог разлога за отказ уговора о раду тужиоцу као технолошком вишку у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због чега је побијано решење законито.

Према одредби члана 179. тачка 9. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла, или дође до смањења обима посла.

Из чињеничног утврђења произлази да је тужилац на основу уговора о раду са туженим засновао радни однос најпре за радно место електричар, али је закљученим анексима уговора о раду, које није оспоравао, премештен на радно место портира.

Са наведеног је постојао оправдан разлог за престанак радног односа тужиоцу уз исплату отпремнине на основу члана 179. тачка 9. а у вези члана 158, 160. и 162. Закона о раду и код чињенице да је потреба за обављањем послова портира и даље постојала. Ово стога што је одлука туженог да закључи уговор о пружању услуга физичко-техничког обезбеђења 18.03., а потом 31.05.2010. године његова пословна одлука за ангажовање специјализованих давалаца услуга из те области у условима смањеног обима посла.

Тужилац је имао могућност да законитост анекса уговора о раду којима је распоређен на радно место портира оспорава у поступку пред надлежним судом према члану 195. Закона о раду, што он није учинио, па је без значаја истицање у ревизији да је тужени основао портирску службу само да би након њеног укидања запослене, односно распоређене на то радно место прогласио вишком, на који начин је извршио злоупотребу права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као

у изреци на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучујући тако ставом првим изреке.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка (став други изреке).

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**